

Hồi 27

Câu Hỏi Của Mạc Sầu Ngọc Nữ

T rở lại với tình huống của Vũ Văn Tiểu Vĩ.

Khi ánh chớp bạc thoát biến mất chẳng khác nào một vì sao băng thoáng hiện và thoáng mất. Còn Vũ Văn Tiểu Vĩ thì đứng bất động như pho tượng, tay chặn ngang yết hầu, những sợi tơ phủ lên mu bàn tay.

Mạc Sầu Ngọc Nữ thoáng một chút sững sờ rồi thét hống:

- Ai?

Cánh cửa sổ gian tiểu xá bật tung ra, ánh nhật quang chiếu vào. Đứng trước mặt Gia Cẩm Lệ là Hạ Á Tiên, sau lưng nàng là Ngọc Lan đang ngồi bó gối, ánh mắt thất thần nhìn Tiểu Vĩ.

Á Tiên điểm một nụ cười nhìn Mạc Sầu Ngọc Nữ:

- Chắc hẳn Gia cô nương ngạc nhiên lắm khi thấy Á Tiên có mặt ở đây?

Gia Cẩm Lệ liếc qua Tiểu Vĩ thấy Tiểu Vĩ nhắm mắt mà không có biểu lộ cảm giác gì trên nét mặt, buột miệng hỏi:

- Vũ Văn công tử, người chết thật rồi sao?

Vũ Văn Tiểu Vĩ vẫn đứng im lặng.

Hạ Á Tiên lên tiếng:

- Làm sao y có thể sống được với Đoạt Hồn Châm của Á Tiên chứ?

Gia Cẩm Lệ quắc mắt:

- Sao cô nương lại hạ sát Vũ Văn công tử?

- Rất dễ hiểu, là muốn đoạt lại lá tiểu kỳ.

Á Tiên nhún vai, cười khẩy nói:

- Khi cô nương đột nhập vào Đào Hoa Viên và dẫn Ngọc Lan tiểu thư đi thì Á Tiên đã theo bước các người đến đây.

- Cô nương đón ở đây để chờ Vũ Văn công tử?

Á Tiền gật đầu:

- Không sai. Hắn đã lấy báu vật của Á Tiền thì Á Tiền phải lấy lại chứ!

- Hạ sát Vũ Văn công tử trong khi Gia Cẩm Lệ đang cần người thì hậu quả như thế nào cô nương có biết không?

Á Tiền mỉm cười:

- Gia Cẩm Lệ cô nương sẽ hành xử Á Tiền chứ gì?

Gia Cẩm Lệ buông một câu lạnh lùng:

- Cô nương nói đúng.

Á Tiền lắc đầu:

- Vũ Văn Tiểu Vĩ thì Á Tiền nhường một trượng, với Mạc Sầu Ngọc Nữ ta tiến một trượng.

- Nói như vậy Hà cô nương chẳng coi Mạc Sầu Ngọc Nữ ra gì cả.

- Đúng như vậy.

Lời còn đọng trên hai vành môi của Á Tiền thì Mạc Sầu Ngọc Nữ lắc vai lướt tới, đôi nhuyển tiên đột ngột đâm xẹt ra tập kích trực diện.

Mặc dù thấy đối phương tấn công mãnh liệt nhưng xem ra Á Tiền rất dũng dũng. Khi đôi mảnh vải nhuyển tiên còn cách Á Tiền độ một gang tay thì bất ngờ từ trên trần tiếu xá một chiếc mảnh lưới chụp thẳng xuống Mạc Sầu Ngọc Nữ.

Trong lúc cảm phần, Gia Cẩm Lệ chỉ tập trung tinh lực trí tuệ tấn công Á Tiền, nên khi vòng lưới chụp xuống nàng không khỏi lúng túng vì bất ngờ. Căn tiếu xá quá nhỏ, Tiểu Vĩ lại đứng ngay ngưỡng cửa chẳng khác nào một người chặn ngang đường thoái lui của Gia Cẩm Lệ, do đó Gia Cẩm Lệ chẳng khác nào con cá kình chỉ vẫy vùng trong vũng nước đọng.

Sự biến diễn quá nhanh, nhanh đến độ Gia Cẩm Lệ còn chưa kịp nghĩ cách ứng phó thì lưới đã chụp xuống nàng rồi.

Gia Cẩm Lệ rú lên:

- Đề tiện, tiểu nhân!

Nàng rít lên bằng sự cảm phần bởi nhận ra mình đã sập vào bẫy của Hà Á Tiền.

Vòng lưới chụp xuống Gia Cẩm Lệ, gói gọn nàng như mạng nhện trói lấy con mồi.

Á Tiên ngửa mặt cười khanh khách:

- Mạc Sầu Ngọc Nữ cũng chẳng có bản lĩnh gì.

Từ trên trần tiếu xá một người vận xám y che mặt bằng chiếc mặt nạ dạ xoa phi thân xuống.

Á Tiên nhìn người đó:

- Tất cả đã bị muội khống chế hết rồi.

Người đó gật đầu:

- Đoạt Hồn Châm của muội thật là lợi hại.

Y vừa nói vừa tháo bỏ chiếc mặt nạ để lộ ra khuôn mặt tuấn tú khôi ngô của Thường Luân.

Hạ Á Tiên hỏi Thường Luân:

- Đại ca, bây giờ chúng ta tính làm gì?

Thường Luân chỉ Tiểu Vĩ:

- Ngọn tiểu hắc kỳ trong tay Vũ Văn Tiểu Vĩ.

Á Tiên gật đầu.

- Đúng như vậy. Hắn đã đoạt ngọn tiểu hắc kỳ từ tay muội, giờ thì hắn đã chết.

- Hắn chết huynh cũng bớt đi một mối lo hậu họa.

Thường Luân nhìn lại Ngọc Lan:

- Nếu như Tiểu Vĩ không chết thì huynh cũng có cách bắt gã trao lại ngọn tiểu hắc kỳ.

Mạc Sầu Ngọc Nữ nằm co ro dưới đất, nhìn Thường Luân nói:

- Hai người vì ngọn tiểu kỳ mà giết Vũ Văn Tiểu Vĩ thì thật là bỉ ổi và dễ tiện.

Thường Luân nheo mày:

- Người trong giang hồ, ai là kẻ không giết người?

Á Tiên xen vào:

- Đại ca tính xử trí những người này như thế nào?

Thường Luân nheo mày, rồi phủ tay:

- Mạc Sầu cô nương đến đây cùng với Vũ Văn công tử, giờ Vũ Văn công tử đã xuống châu diêm chúa, chắc chắn đang đợi Gia cô nương dưới cổng tử thành. Huynh thật lòng muốn Tiểu Vĩ xuống đó có lứa có đôi.

Gia Cẩm Lệ gần giọng:

- Giết đi! Nghe người nói Cẩm Lệ chói lỗ tai đó.

Á Tiền quay lại Ngọc Lan:

- Còn Ngọc Lan tiểu thư?

Thường Luân nhìn Ngọc Lan mỉm cười:

- Tiểu thư chắc rất muốn sống?

Ngọc Lan thở dài:

- Ngọc Lan không phải là kẻ tham sống sợ chết. Giết ta đi, kéo chuyện hôm nay ta báo với thân phụ thì hai người sẽ không còn sinh lộ nữa đâu.

Thường Luân lắc đầu:

- Tiểu thư lầm Thường mỗ rồi. Tại hạ không [mất vài chữ], mà tại hạ không sợ [mất vài chữ] của Gia đại hiệp đâu [mất vài chữ] Tự Nghĩa đường [mất vài chữ]

Thường Luân quay lại Á Tiền:

- Huynh nghĩ nên để cho Ngọc Lan tiểu thư sống, bởi nàng còn có lợi cho chúng ta. Gian Thiên không nghĩ đại ca và muội bắt cô ta đâu, mà sẽ nghĩ là Mạc Sầu Ngọc Nữ.

Á Tiền gật đầu:

- Tùy đại ca vậy.

Thường Luân như sực nhớ tới ngọn tiểu hắc kỳ.

- Muội muội, chúng ta đến lấy ngọn tiểu hắc rồi hành động.

Thường Luân vừa dứt lời thì nghe tiếng bước chân ngay sau lưng mình. Y giật mình quay ngoắt lại. Ngay cả Á Tiền cũng giật thót ruột, buột miệng nói:

- Ai?

Tiểu Vĩ không còn đứng trước mặt hấn nữa, mà lại khoanh tay đứng sau lưng nhìn hai người.

Á Tiền nhìn Tiểu Vĩ không chớp mắt, Thị lấp bắp:

- Người... chưa chết?

Tiểu Vĩ nhún vai:

- Đến cửa tử thành đợi lâu mà không có quỷ sứ ở cửa, bắt buộc phải quay về. Tại hạ về quá sớm phải không?

Thường Luân cau mày:

- Vũ Văn công tử đã nghe tất cả rồi?

- Nghe không sót một chữ nào.

Vũ Văn Tiểu Vĩ thả bàn tay phải, mũi Đoạt Hồn Châm rơi xuống đất. Tiểu Vĩ nhìn Á Tiên:

- Mũi châm của Hạ cô nương chỉ một chút nữa thôi đã lấy mạng được tại hạ. Nhưng rất tiếc...

Tiểu Vĩ thở dài, dẫn đến một bộ.

Thường Luân lần Á Tiên thối lui một bộ.

Về mặt của Ngọc Lan đang ủ dột rạng rỡ hẳn lên. Nàng nhanh miệng nói:

- Tiểu Vĩ, hai người này không phải là những người tốt.

Á Tiên quay ngoắt lại nhìn Ngọc Lan, rồi nhanh như cắt lạng bộ cặp sát vào nàng. Trên tay thị liền xuất hiện mũi Đoạt Hồn Châm.

Á Tiên cười khẩy.

Nhưng thị chưa kịp nói gì thì Thường Luân đã bị Tiểu Vĩ khống chế lại. Ngũ Trảo Thiên Ma Chỉ của Tiểu Vĩ đặt đúng vào yết hầu của Thường Luân trong khi gã còn chưa nghĩ ra hành động đối phó.

Tiểu Vĩ điểm một lúc vào ba đại huyệt sinh tử sau lưng Ngọc Diện Thư Sinh Thường Luân.

Tiểu Vĩ nói:

- Thường các hạ phải biết nói gì với Hà cô nương không?

Thường Luân nhìn Á Tiên.

Á Tiên lúng túng ra mặt. Nàng gượng gạo nói:

- Tiểu Vĩ, người có muốn Ngọc Lan tiểu thư chết không?

Tiểu Vĩ cười khẩy:

- Khi hồn Ngọc Lan vừa ra khỏi xác thì hồn của Thường công tử cũng theo hầu nàng.
Á Tiên thở dài.

Tiểu Vĩ nhún vai:

- Hà cô nương đồng ý chứ?
- Người hãy buông Thường Luân ra đi!
- Tất nhiên, nhưng tại hạ không muốn nhận lại cái xác của Ngọc Lan.
- Người tha Thường đại ca, Á Tiên ta sẽ thả Ngọc Lan.
- Nghe được đó.
- Á Tiên sẽ thả Ngọc Lan và ra đi cùng Thường đại ca. Người không cản trở chúng ta chứ?

- Không thù không oán, tất nhiên là tại hạ không cản trở hai người.

- Người hứa?

- Đừng nên nghi ngờ lời nói của Vũ Văn Tiểu Vĩ.

Á Tiên tỏ vẻ lưỡng lự.

- Á Tiên sợ người nuốt lời.

- Thế thì cô nương cứ hành sự.

- Á Tiên không muốn điều đó.

- Vậy thì thả Ngọc Lan ra.

Á Tiên thu mũi Đoạt Hồn Châm, từ từ đứng lên:

- Có giết thì người giết ta nè, đừng hạ sát Thường đại ca.

- Chữ tình của cô nương khiến tại hạ cảm phục.

Chàng ngược lên nhìn Thường Luân:

- Khi này tại hạ nghe các hạ nói tại hạ chết đi sẽ tránh được hậu họa sau này. Câu nói đó có ẩn ý gì?

Thường Luân cúi đầu:

- Sư phụ nói với Thường Luân, Vũ Văn Tiểu Vĩ sống sẽ là hậu họa cho Thường mỗ.

- Phong Tình Cổ Thi nói vậy à?

Tiểu Vĩ nhếch mép:

- Tiểu Vĩ nghĩ ngược lại, chính Thường các hạ mới là hậu họa không lường được của lão.

Tiểu Vĩ thở hắt ra một tiếng, hỏi Thường Luân:

- Lão ma Phong Tình đang ở đâu?

Thường Luân biến sắc mặt. Câu hỏi của Tiểu Vĩ chẳng khác nào sét nổ ngay bên mang tai Thường Luân mà gã không có sự ứng phó.

Hà Á Tiên nhận ra nét bồn chồn lo lắng của Thường Luân. Ngay cả bản thân nàng cũng giật mình khi nghe Tiểu Vĩ hỏi về Phong Tình Cổ Thi.

Á Tiên tăng hắng:

- Vũ Văn công tử không giữ lời hứa với Á Tiên à?

Vũ Văn Tiểu Vĩ nhìn nàng.

Á Tiên đáp lại ánh mắt của Tiểu Vĩ bằng cặp mắt e dè, khẩn khoản:

- Thường đại ca của Á Tiên mang tiếng là đệ tử của Phong Tình lão ma nhưng thật ra lão đâu coi Thường đại ca là đệ tử của lão.

Á Tiên thở ra:

- Á Tiên nói rõ cho Vũ Văn Công Tử biết rồi tùy người định liệu. Nếu muốn giết Thường đại ca thì giết Á Tiên trước mà để chỗ đại ca của Á Tiên được rời khỏi đây.

Vũ Văn Tiểu Vĩ bậm môi:

- Tiểu Vĩ không phải là kẻ bội tín.

Tiểu Vĩ vừa nói vừa giải huyệt cho Thường Luân rồi đẩy y về phía Á Tiên.

- Hai người đi đi, đừng để cho tại hạ bắt gặp.

Thường Luân ôm quyền xá Tiểu Vĩ:

- Đa tạ Vũ Văn huynh đã lưu tình. Cái tình của Vũ Văn huynh Thường Luân sẽ không quên. Còn việc Vũ Văn huynh thắc mắc tại sao Thường Luân nghĩ huynh là đại họa là bởi vì người thủ ác ở Thiên Vân Trang không ai khác mà chính là Phong Tình Cổ Thi sư phụ.

Thường Luân thở dài trầm giọng u uẩn nói:

- Mặc dù biết nhưng Thường Luân không thể nói được, bởi...

- Tại hạ có thể hiểu được hoàn cảnh của các hạ. Các hạ hãy cùng với Á Tiền đi đi.

Thường Luân lưỡng lự nhìn Tiểu Vĩ. Y ôm quyền xá một lần nữa:

- Có ngày Thường Luân sẽ đáp lại tình của Vũ Văn huynh. Kiếu từ!

Y quay lại Á Tiền. Hai người cùng bước ra ngoài tiểu xá.

Khi hai người đã đi khuất rồi, Tiểu Vĩ mới giải huyệt cho Ngọc Lan và gỡ mảnh lưới giải thoát Gia Cẩm Lệ.

Gia Cẩm Lệ bật đứng lên nhìn Tiểu Vĩ nói:

- Tiểu Vĩ, sao ngươi không giết gã đó chứ? Hắn không phải là người tốt đâu. Nhất định rồi đây gã sẽ là đại họa của ngươi đó.

- Họ chưa phải là những kẻ đáng chết, huống hồ tại hạ đã hứa với Hạ cô nương để cho hai người được tự do rời khỏi đây.

- Ngươi thật là hồ đồ.

- Tùy cô nương nghĩ sao cũng được.

Tiểu Vĩ quay lại Ngọc Lan:

- Sao Lan muội lại có mặt ở đây?

Ngọc Lan nhìn Gia Cẩm Lệ:

- Vị cô nương này đưa muội đến.

Tiểu Vĩ cau mày quay lại nhìn Gia Cẩm Lệ:

- Cẩm Lệ cô nương đưa Lan muội của tại hạ đến đây nhằm mục đích gì?

Gia Cẩm Lệ thở ra:

- Nàng tự đi theo ta đấy chứ!

Tiểu Vĩ lắc đầu:

- Không bao giờ. Chắc chắn cô nương đã nói gì thì Lan muội mới tìm đến đây.

- Tất nhiên rồi. Cẩm Lệ chỉ cần nói khẽ mà Ngọc Lan tiểu thư cứ ở Đào Hoa Viên đang gặp đại họa diệt thân ở ngôi tiểu xá này, nàng liền đi theo ta.

- Vậy tại hạ hỏi cô nương đưa Lan muội đến đây nhằm mục đích gì?

Gia Cẩm Lệ nhìn Tiểu Vĩ:

- Lúc đầu ta nghĩ Tiểu Vĩ không dễ gì trả lời câu hỏi của ta nên có ý bắt cóc Ngọc Lan để bức ép người trả lời cho Cẩm Lệ một câu hỏi duy nhất.

- Cô nương muốn hỏi về Binh Khí Phổ?

Gia Cẩm Lệ gật đầu:

- Không sai. Trong giang hồ, am tường về binh khí chỉ có Vũ Văn Tiểu Vĩ.

- Mạc Sầu Ngọc Nữ cô nương tăng bốc tại hạ quá đó.

Gia Cẩm Lệ lắc đầu:

- Ta không tăng bốc, mà ta khẳng định.

- Vậy cô nương hỏi đi.

Gia Cẩm Lệ rút ngọn trủy thủ cất trong bao da đeo bên mình. Nàng đưa ngọn trủy thủ đến trước mặt Tiểu Vĩ, nghiêm giọng hỏi:

- Vũ Văn công tử biết ngọn trủy thủ này của ai không?

Tiểu Vĩ đón lấy ngọn trủy thủ của Gia Cẩm Lệ, rút nó ra khỏi vỏ. Ánh thép sáng ngời, mặc dù ánh sáng trong tiểu xá chỉ nhập nhòa.

Đôi chân mày của Tiểu Vĩ cau hấn lại quan sát ngọn đao trủy thủ. Tiểu Vĩ ngẩng lên nhìn Gia Cẩm Lệ hỏi:

- Ở đâu cô nương có ngọn trủy thủ này?

- Vũ Văn công tử chưa trả lời câu hỏi của ta.

- Trước khi tại hạ trả lời câu hỏi của cô nương, muốn biết trước nguyên nhân ở đâu cô nương có ngọn Vô Tình Tiểu Đao.

- Nó có tên là Vô Tình Tiểu Đao?

- Đúng như vậy.

Gia Cẩm Lệ lặp lại:

- Vô Tình Tiểu Đao. Vũ Văn công tử biết chủ nhân ngọn Vô Tình Tiểu Đao này chứ?

Tiểu Vĩ gật đầu:

- Biết.

- Người đó là ai?

- Cẩm Lệ cô nương có thể cho tại hạ biết vì sao cô nương có ngọn Vô Tình Dao này không?

Gia Cẩm Lệ nghiêm mặt:

- Chỉ có chủ nhân ngọn Vô Tình Dao mới là hung thủ giết mẹ ta.
- Chủ nhân ngọn Vô Tình Dao hạ thủ mẹ cô nương?

Gia Cẩm Lệ gật đầu:

- Ta đã giữ ngọn tiểu đao này suốt mười lăm năm chỉ mong mỗi tìm ra chủ nhân của nó để đòi nợ máu mà thôi.

Tiểu Vĩ thở dài:

- Thật là ngoài sự suy tưởng của tại hạ.
- Cẩm Lệ đã nói rõ mục đích của mình rồi, giờ đến lượt công tử nói cho Cẩm Lệ biết chủ nhân của ngọn Vô Tình Dao là ai.

Tiểu Vĩ bậm môi:

- Nói thì rất dễ, nhưng mỗi lời nói có thể tạo oan trái thì cần phải cân nhắc.

Gia Cẩm Lệ dẫn đến một bộ:

- Nói vậy, Vũ Văn công tử chưa muốn nói chủ nhân của ngọn Vô Tình Dao cho Cẩm Lệ biết?
- Tại hạ không nói như vậy, nhưng trước khi cho cô nương biết, Tiểu Vĩ cần phải cân nhắc.
- Vũ Văn công tử còn cân nhắc điều gì nữa?
- Có rất nhiều điều tại hạ phải cân nhắc.
- Cẩm Lệ muốn biết ngay bây giờ.
- Cô nương có muốn biết cũng không được.
- Tại sao?
- Tại hạ không nói cho cô nương biết đâu.

Về mặt khả ái của Gia Cẩm Lệ sa sầm xuống:

- Ta không muốn mất thêm thời gian đâu. Mười lăm năm Cẩm Lệ đã rong ruổi khắp Trung Nguyên rồi. Ta không muốn mất thời gian nữa.

Gia Cẩm Lệ dẫn đến nửa bộ. Nàng nghiêm giọng:

- Mất thêm thời gian, kẻ thù của ta sẽ châu diêm chúa mà cơ hội trả thù cho mẫu thân không còn. Vũ Văn công tử hãy nói cho ta biết chủ nhân ngọn Vô Tình Dao là ai?

Tiểu Vĩ lắc đầu:

- Tại hạ đã quyết rồi. Hẹn cô nương ba ngày sau tại hạ sẽ tự tìm cô nương mà nói.

Tiểu Vĩ vừa dứt lời thì đôi nhuyễn tiên bằng tơ tằm kết thành dải lụa thoát ra khỏi đôi tay áo của Mạc Sầu Ngọc Nữ Gia Cẩm Lệ, nhắm Ngọc Lan ập tới. Gia Cẩm Lệ công kích bất ngờ và nhanh không thể tưởng, chỉ trong chớp mắt thế mà đôi mảnh lụa nhuyễn tiên đã quấn lấy Ngọc Lan.

Gia Cẩm Lệ giật cổ tay toan kéo Ngọc Lan về phía mình, nhưng đôi nhuyễn tiên đã đứt làm hai khiến nàng chói với thối lui hai bộ, ngơ ngác nhìn Tiểu Vĩ.

Tiểu Vĩ mỉm cười rồi nói:

- Tại hạ rất tiếc phải cắt đứt đôi mảnh lụa kết bằng tơ tằm của cô nương.

- Binh khí của Cẩm Lệ kết bằng tơ tằm ngàn năm, không một binh khí nào cắt được. Chẳng lẽ công tử có thứ binh khí sắc bén như vậy sao?

- Nhờ ngọn Vô Tình Dao mà Cẩm Lệ đã trao cho tại hạ.

- Chính ngọn tiểu đao quý đó à?

- Đúng như vậy, Cô nương không tin ư?

Tiểu Vĩ nhặt lấy hai khúc mảnh lụa vừa được Ngọc Lan quăng xuống đất, rồi dùng ngọn trủy thủ Vô Tình Dao lia nhẹ qua, Những mảnh lụa như tơ nhện bị cắt đứt chẳng mấy khó khăn gì.

Tiểu Vĩ nhìn Gia Cẩm Lệ:

- Cô nương thấy rồi chứ?

- Ta đã thấy.

- Vậy cô nương còn muốn động thủ nữa không? Với ngọn trủy thủ Vô Tình Dao này, tại hạ có thể cắt hết hai mảnh lụa còn lại của cô nương.

Gia Cẩm Lệ cau có.

Tiểu Vĩ nhướng mày hỏi:

- Tại hạ hứa sau ba ngày sẽ tự tìm đến cô nương mà nói cho cô nương biết chủ nhân ngọn Vô Tình Dao này là ai. Nếu cô nương nhất quyết muốn biết ngay lúc này, e rằng Tiểu Vĩ sẽ đổi ý đó.

- Tại sao Vũ Văn công tử không nói ngay bây giờ?

- Tại hạ cần phải cân nhắc.

- Bao nhiêu tâm huyết của Cẩm Lệ chỉ tốn công vô ích thôi sao?

Tiểu Vĩ lắc đầu:

- Không đâu. Tại hạ còn một lời hứa với cô nương kia mà.

Gia Cẩm Lệ tỏ vẻ đắn đo, rồi khẳng khái nói:

- Được, Cẩm Lệ tin vào Vũ Văn công tử. Sau ba ngày chúng ta hẹn nhau ở đâu?

- Nếu cô nương đi tìm Tiểu Vĩ, thì đến ngày thứ ba cứ đến khu vườn hoa thuộc được của Bát Thiên Vương.

- Cẩm Lệ sẽ đến.

Mạc Sầu Ngọc Nữ Gia Cẩm Lệ lườm Tiểu Vĩ, lạnh lùng nói:

- Kiểu từ!

- Cô nương bảo trọng!

Gia Cẩm Lệ quay lưng bước ra khỏi tiểu xá. Nàng quay người lại nói với Tiểu Vĩ:

- Nếu Vũ Văn công tử nói cho Cẩm Lệ biết chủ nhân ngọn Vô Tình Dao thì Cẩm Lệ cũng sẽ cho công tử biết kẻ thủ ác tại Thiên Vân trang.

Gia Cẩm Lệ nói xong trở luôn khinh công băng mình bỏ đi. Tiểu Vĩ bước đến ngang ngưỡng cửa tiểu xá nhìn theo chiếc bóng hun hút của nàng, khẽ thở dài một tiếng.

Ngọc Lan bước đến bên cạnh Tiểu Vĩ. Nàng khẽ gọi:

- Tiểu Vĩ!

Tiểu Vĩ quay lại:

- Lan muội tính hỏi tại sao huynh không nói cho Cẩm Lệ cô nương biết chủ nhân ngọn Vô Tình Dao này là ai phải không?

Ngọc Lan gật đầu:

- Mười lăm năm, Gia cô nương đi tìm hung thủ giết mẫu thân của cô ta, chẳng lẽ cứ để cô ấy trần trở mãi với mối thù đó sao?

- Vũ Văn Tiểu Vĩ phải cân nhắc bởi vì ngọn trủy thủ Vô Tình Dao liên quan đến một người, mà người đó có mối quan hệ với Lan muội.

Ngọc Lan nhướn mày tỏ vẻ không hiểu:

- Liên quan đến muội?

Tiểu Vĩ gật đầu nhìn Ngọc Lan nói:

- Nghe Cẩm Lệ tỏ bày, Tiểu Vĩ vô cùng ngạc nhiên nhưng nhất thời không để lộ ra ngoài mà thôi.

Tiểu Vĩ thở dài nói:

- Trên giang hồ, bất cứ thứ binh khí nào, dù được rèn đúc bằng kim ô tinh cũng không thể sắc như ngọn tiểu đao Vô Tình, bởi vì nó là ngọn đao của một danh y thuật sĩ sử dụng để cắt thuốc.

Tiểu Vĩ trao ngọn trủy thủ qua tay Ngọc Lan:

- Lan muội cũng là một danh y ất hiểu điều đó.

Ngọc Lan nheo mày:

- Của một danh y thuật sĩ?

Tiểu Vĩ gật đầu.

Ngọc Lan nhìn thẳng vào mặt Tiểu Vĩ:

- Vậy chủ nhân ngọn Vô Tình Dao này chính là... chính là...

Tiểu Vĩ thở ra lắc đầu nói:

- Tiểu Vĩ không khẳng định Bát Thiên Vương có phải là hung thủ sát hại mẫu thân của Cẩm Lệ hay không, nhưng chủ nhân ngọn Vô Tình Dao này chính là Bát Thiên Vương.

- Bát Thiên Vương? Ngọc Lan phải tìm người hỏi cho ra lẽ. Ngọc Lan tin rằng Bát Thiên Vương không phải là hung thủ giết mẫu thân của Cẩm Lệ cô nương.

- Tiểu Vĩ cũng hy vọng như vậy.

- o O o -